

دروغ مانع کمال نماز/ نمازگزار واقعی راستگو است

خداوند متعال در آیه 3 سوره زمر می فرماید: خداوند آن کس را که دروغگو و ناسپاس است محققا هدایت نمی کند.

نمازگزار در مقابل پیشگاه الهی می ایستد، "الله اکبر" و ذکر "ایک نعبد و ایک نستعین" می گوید، باید برخاسته از صداقت باشد، راستگو باشد، اگر می گوید خدا بزرگتر از هر چیز است، فقط او را بپرستد و از او یاری بطلبد، مفهوم این ذکر را در زندگی پیدا کند، فقط خداوند را بزرگ بداند و کسی که خدا را بزرگ دانست از هیچ قدرتی نمی ترسد.

به گزارش خبرگزاری مهر، خداوند متعال در آیه 3 سوره زمر می فرماید: خداوند آن کس را که دروغگو و ناسپاس است محققا هدایت نمی کند. همچنین در آیه 70 سوره احزاب آمده ای کسانی که ایمان آورده اید! از خداترس و تقوا داشته باشید و سخن راست و درست و استوار بگویید. این دو آیه بیانگر شدت بدی دروغ در مکتب اسلام است.

یکی از محرمات و آفت های خطرناک زبان، دروغ گفتن است. دروغ از گناهان بزرگ و کلید گناهان و سرچشمه تمام بدیها و زشتیها است. نمازگزاری که با این زبان، نماز و ذکر الهی را به جای می آورد، هیچ گاه زبانش را به این خوی زشت عادت نمی دهد. زبانی که عادت به ذکر الهی کرد، دیگر معنی ندارد این زبان آلوده به دروغ شود.

در روایت آمده دهان را پاک کنید، زیرا دهان انسان راه قرآن است. نه فقط دندان را با مسواک پاک کنیم، هم دندان را و هم زبان را از دروغ و غیبت، تهمت و هم فضایی دهان را از خوردن غذای شبهه ناک بپرهیزیم، و هم از گفتن حرف مشکوک پرهیز نماییم. این دهان را پاک کنیم، برای اینکه قرآن در حال نماز و غیر نماز باید از این دهان عبور کند. در حدیثی رسول خدا(ص) می فرماید: دهانهای خود را پاکیزه کنید که آن راههای تسبیح خداوند است.

اگر نماز و قرآن و دعا، که کوثر چشمه زلال است، از یک دهان لایروبی نشده عبور کند بی اثر است، رنگ می گیرد و بو می پذیرد. چرا باید دهانمان را پاک کنیم؟ چون می خواهیم قرآن و نماز بخوانیم و سخن ما در دیگران اثر کند و خودمان هم که می شنویم متأثر شویم.

انسانی که دنبال عزت و شرف و کمال است، باید از دروغ پرهیز کرد که دروغ عجز و ناتوانی است. آدم دروغگو، به دلیل احساس عجز و ناتوانی و زبونی که در روح خودش می کند، دروغ می گوید؛ یعنی محال است یک انسان در روح خود احساس عزت و نیرو و شرف بکند و حاضر باشد یک کلمه دروغ به زبان خودش بیاورد.

نماز گزار که به دنبال کمال است، و زبانش در شبانه روز پنج نوبت نماز می خواند و به وسیله نماز زبان خود را معطر و عطر آگین می کند و همه ذکر نماز را با صداقت و راستگویی بیان می کند، آیا حاضر می شود با این زبان دروغ بگوید؟

نمازگزار در مقابل پیشگاه الهی می ایستد، "الله اکبر" و ذکر "ایک نعبد و ایک نستعین" می گوید، باید برخاسته از صداقت باشد، راستگو باشد، اگر می گوید خدا بزرگتر از هر چیز است، فقط او را بپرستد و از او یاری بطلبد، مفهوم این ذکر را در زندگی پیدا کند، فقط خداوند را بزرگ بداند و کسی که خدا را بزرگ دانست از هیچ قدرتی نمی ترسد.

اگر در نماز بگوییم که خدا بزرگ است، ولی از کوچکترین قدرت بترسیم با روح نماز سازگاری ندارد. بهترین راستگو نمازگزار واقعی است. بعضی راستگو نیستند، حتی خداوند او را دروغگو به حساب می آورد. امام صادق(ع) می فرماید: و هر گاه تکبیره الاحرام گفتیم همه چیز را از آنچه که در آسمان و زمین است در مقابل خداوند کبیر و متعال کوچک و ناچیز بشماریم، مگر کبریایی و بزرگی خداوند متعال را، زیرا خدای تعالی از قلب بنده خویش مطلع و آگاه است اگر او تکبیر بگوید و حال آنکه در قلب او عوارضی و موانعی از حقیقت تکبیر وجود داشته باشد، یعنی کبریایی و عظمت خداوند را به حقیقت ناچیز انگاشته و میل به غیر او دارد. در این صورت خداوند خطاب به او می فرماید: ای دروغگو! آیا با من نیز خدعه می کنی؟ و مرا نیز همانند دیگر خلائق من، العیاذ بالله فریب می دهی؟ سوگند به بزرگی و جلالت، که حلاوت و شیرینی ذکر و مناجت را بر تو حرام می نمایم و تو را از نزدیک شدن به خودم محروم نموده و حایلی بین خود و تو قرار می دهم، توفیق قرب مرا پیدا نکنی و سرور و خوشحالی مناجت را از تو سلب می گردانم که لذت مناجات را احساس نکنی.

همان طور که در نماز دروغ نمی گوییم، باید در غیر نماز هم دروغ نگوییم، حالا چه دروغ کوچک یا بزرگ، با شوخی یا جدی. همه اینها گناه است و در نامه عمل انسان نوشته می شود و همین طور مانع کمال نماز است و انسان را از توفیق نماز واقعی سلب می کند. همین دروغ انسان را از نماز شب محروم می کند، امام صادق(ع) می فرماید: کسی که دروغ می گوید، پس به خاطر آن دروغگویی از نماز شب محروم می شود.